

sem jo naravnal, da je tekla vzporedno z zgornjim robom vrat. Za mrežo pogleda je plavala mrtva svetloba.

Spustil se je večer z okusom po temnem starem vinu.

Nekje na nebu je podivjana kri oblakov talila temo.

Noro naključje je naredilo, da se je priklonila k tlom bližina najbolj oddaljenih zvezd.

Neke druge roke so bile bolj spretno od mojih, sem pomislil in skušal prerezati pogled na rumeno žarečem robu nebeškega srpa. Vrata sobe so bila še vedno priprta in skozi špranjo je gledal črn zrak predsobe kot nekakšen od zgoraj navzdol napet kos vrvi. Nekoč daleč v nekem drugem otroštvu ga je čudno razsvetila tleča plamenica ali morda dragulj zvitega prstana, tako je rezal v oko.

Vzel sem budilko in jo navil, da me zjutraj zbudi.

Nisem hvalil nobenih bogov.

Nisem zaplesal na zvoke ognjenega piskača, ki so v naraščajočem ritmu kraljevsko prihajali od tam.

Smiljan
Samec

Labirint (izbor)

VIZIJA Nocoj, ko čez zemljo vihar hrumi
in biča k tlom prihuljene šotore,
da stokajo razmajane opore
in pokajo nategnjene vrvi,

nocoj, ko nad glavo še hrast ječi,
dokler od bolečin ne obnemore,
nocoj, to noč naj večnostne zavore
ustavijo nam čas opolnoči!

Takrat se bo nebo do tal preklalo
in rêgnilo iz sebe živi plamen,
da se široko bo vesolje užgalo

in ne ostane več na kamnu kamen.
Šele nato bo skoz pepel pognalo
življenje novo rast in cvet omamen.

1942 (Renicci)

POMLAD Pod mojim oknom je limonov cvet
odkril belino svojih neder
in z njim mi v sobo je zadišal spet
spomin pomladno čist in veder.

Prebela njena grud dehti, dehti
in dlan ji je kot mehka vaba.
Ah ne, v zelenje živi cvet mi skrij
pred žejnimi očmi, pozaba!

1944 (Vis)

SREČANJE Če pomnim prav, si nisva čisto tuja,
premilostna gospa, bila nekoč . . .
Odkod tedaj nakrât vama taka muja,
če po naključju srečam vas gredoč?

Da bi vam kradel čas, srce ne da mi:
predobro vas razumem brez besed!
Samo še to — je res na beli rami
zgubila se vam mojih ustnic sled?

1946

DAJ MI Daj mi kapljo vina,
KAPLJO VINA miljena točajka,
da mi iz spomina

pajka odpodi.
 Pajek je na preži
 ondi vrh ograjka,
 čaka, da se v mreži
 muha umiri.

Danes ti ne gleda
 vragec iz očesa,
 danes ti beseda
 zvonka ne zveni.
 Čaša mi je prazna,
 čuden srh me stresa:
 senca neopazna
 z njim me spreleti.

Kaj bi ti, točajka,
 z mojimi spomini?
 Večna krivotajka
 v prsih me skeli.
 Včeraj sem te ljubil
 v mladi mesečini,
 danes pa izgubil
 v vinu sem oči.

1955

VETER Živ je, živ žužnjavi veter,
 zrak kot curek žubori.
 Plavi kodri plapolajo,
 sinje sijejo oči.

Med zelenjem zlati tetrev
 mavrico drži za dlan.
 Plahi popek podrhteva;
 živ je veter, zrel je dan.

Trudna luč skoz listje lega
 v žamet mahovih blazin.
 Živi veter zatrepeče:
 mlad se je osul jasmín . . .

1962

SUPER-NOVA Ne, ni boga,
ker bog sem jaz,
ki dvigam svoj obraz
na vrh neba-pekla,
od koder ukazujem
vsej ničnosti sveta,
da jo sesujem
v prah nekoč do dna:
raz teh višin,
ki z njih kot bog kraljujem.

A vendarle kot SMRTI sin
živim samo napol,
zato — ker sem pač bog —
naj svet z menoj razpade,
da vstal spet nov
iz krila bo Najade
nekje drugje,
na drugi strani,
brez TEBE in brez MENE,
kljub temu, da sem bog
o Okanani,
v tej Tvoji topli dlani.

A najin čas je preč,
ker že drhti na niti:
nikoli več
v njem nočem biti
ne ČLOVEK in ne BOG . . .

1985